

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 14

Vậy bạn phải tập giảng lại đến trình độ nào vậy? Buổi tối, tôi ở đây giảng hai giờ đồng hồ, sáng sớm ngày hôm sau, bạn đem tất cả những gì tôi đã giảng trùng tuyên giảng lại một lần. Nếu bạn có thể giảng được một giờ thì đạt chuẩn, bạn có thể học giảng Kinh. Nếu như không giảng được một giờ đồng hồ thì bạn nên cố gắng mà nghe Kinh, không nên học giảng Kinh. Tiêu chuẩn này của tôi là hạ thấp xuống rất nhiều, hạ đến phân nửa. Thời xưa, lão sư không hề chịu giảm bớt, yêu cầu của lão sư là sau khi bạn có năng lực nghe rồi, ngày hôm sau có thể giảng lại được ít nhất là tám mươi phần trăm, không dựa vào băng ghi âm, băng ghi hình, mà dựa vào sức nhớ của bạn, dựa vào lý giải của bạn, phải có năng lực này thì mới đưa bạn ra để bồi dưỡng cho bạn, để bạn làm pháp sư giảng Kinh. Trong bốn chúng đồng tu, ai có năng lực này đều có thể phát tâm học giảng Kinh, không nhất định phải là người xuất gia, đồng tu tại gia cũng đều có thể phát tâm. Hiện tại chúng ta có rất nhiều giảng đường có thể giảng, Cư Sĩ Lâm có thể giảng, Chùa Trúc Lâm cũng có thể giảng, Pháp Luân Xã cũng có thể giảng. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên nói với tôi, qua hai hôm, dường như ở Quang Minh Sơn tôi có ba lần diễn giảng, dần dần sẽ có rất nhiều nơi để giảng. Ở khu vực này có phước, Phật pháp trên toàn thế giới, chỉ có Singapore là chánh pháp hưng vượng, đó là phước báo của khu vực này. Thế gian này có tai nạn lớn, nhưng khu vực này thì không bị tai nạn, chư Phật bảo hộ, chân thật là Phật quang chiếu lấy khu vực này, đương nhiên phải dựa vào thiện tâm của bốn chúng đồng tu chúng ta mà đến hộ trì.

Về việc học giảng Kinh, ngày trước tôi đã nói qua rất nhiều, có lẽ các vị đã nghe qua, nhưng sau khi nghe rồi thì sớm đã quên mất. Pháp sư mới học lên đài giảng Kinh cũng giống như là trồng cây vậy, đó là cây mới trồng, phải cố gắng tưới nước, cố gắng bồi dưỡng. Làm thế nào chăm sóc, làm thế nào bồi dưỡng? Khi họ lên đài giảng Kinh, các vị phải đến nghe, ở trên đài họ nhìn thấy, “Ồ! Có rất nhiều người đến nghe như vậy, đại khái ta giảng cũng không tệ”, thì họ liền có tín tâm. Nếu như họ nhìn thấy phía trước chỉ có một hai hàng, phía sau thì không có người nào, vậy thì tín tâm tiêu mất, mất đi lòng tự tin, họ lập tức thoái tâm, hứng thú học tập của họ sẽ không được phát khởi. Cho nên nhất định phải

có người đến nghe, giảng không hay cũng phải đến nghe. Họ giảng xong rồi cũng vỗ tay cổ vũ họ, làm cho họ hoan hỉ, làm cho họ có tín tâm, làm cho họ biết có nhiều thính chúng đến như vậy, bức họ phải lên đài giảng, bức họ phải cố gắng nỗ lực học tập. Nếu họ không cố gắng nỗ lực học tập, lần sau giảng tệ hơn lần trước thì thính chúng sẽ ít đi, không còn nữa, vậy thì họ sẽ rất xấu hổ. Thính chúng không những nên nghe mà còn phải khích lệ họ, hơn nữa còn phải cố gắng phê bình, giúp đỡ họ cải tiến. Có chỗ nào họ giảng không hay, có chỗ giảng hàm hồ, có chỗ giảng sai, có chỗ giảng không hiểu hoặc có chỗ nào chúng ta sanh nghi hoặc thì đều phải nêu ra, giúp đỡ họ không ngừng cải tiến, như vậy mới là chân thật bồi dưỡng pháp sư trẻ tuổi. Cho nên, pháp sư mới học lên giảng đài nhất định phải biết, thính chúng ngồi bên dưới đều là lão sư, đều là giám học, không được xem họ là thính chúng, học trò ở trên giảng đài, thầy giáo thì ngồi ở phía dưới, bên dưới thầy đều là thầy giáo. Dùng tâm báo ân để giảng, tâm cung kính để giảng, dùng tâm khiêm tốn để học giảng thì chúng ta mới có thể có thành tựu. Như vậy bạn đến nghe họ giảng thì công đức của bạn sẽ lớn, bạn thay Tổ sư đại đức, thay chư Phật Bồ Tát bồi dưỡng nhân tài tiếp nối huệ mạng Phật về sau. Cho nên, bạn đến nghe pháp sư học giảng Kinh giảng, công đức sẽ rất lớn, còn lớn hơn so với nghe tôi giảng Kinh. Cơ duyên này vô cùng hi hữu, toàn thế giới chỉ có Singapore có. Ngoài nơi này ra, bạn đến nơi đâu để tìm? Không tìm được cơ hội này, cho nên các vị đồng tu phải cố gắng nắm lấy. Ngày ngày họ ở nơi đây giảng Kinh, các vị ngày ngày đến nơi đây tu pháp cúng dường, thành tựu nhân tài tiếp nối Phật pháp, thành tựu chánh pháp cứu trụ thế gian.

- **Thứ ba, “Nhiếp thọ chúng sanh cúng dường”**

Điều này cũng không dễ. Chính mình cần phải có đức hạnh, có tu trì, có học vấn thì bạn mới có thể “*nhiếp thọ*” lòng người. Nếu dùng lời hiện tại mà nói, nhiếp thọ chính là họ có một năng lực rất mạnh có thể thu phục lòng người, người hiện tại, người buôn bán đều gọi là tâm lý học. Làm thế nào nắm lấy tâm lý của quần chúng, làm thế nào có thể hiểu rõ được tâm lý của chúng sanh, dẫn dắt họ quay về chánh pháp, đó chính là trong Phật pháp gọi là “*nhiếp thọ chúng sanh cúng dường*”. Hay nói cách khác, loại cúng dường này thực tế ra là thay thế tất cả chư Phật tiếp dẫn chúng sanh (đặc biệt trong Tịnh Độ tông gọi là tiếp dẫn), chúng ta phải tiếp dẫn tất cả chúng sanh quy hướng Tịnh Độ, chỉ có pháp môn này là một đời quyết định được độ. Không những bạn phải tiếp dẫn, phải khuyên bảo đối với những người bạn đã quen biết, mà đối với tất cả chúng sanh cũng phải tiếp dẫn họ, cũng phải dẫn dắt họ. Hiện tại trong nhà của bạn, trong các chung cư

lớn có rất nhiều chúng sanh (chuột, gián, ruồi, muỗi... đều là chúng sanh), bạn đều phải nên giáo hóa chúng niệm Phật, khuyên bảo chúng xả bỏ thân súc sanh, cái thân đó rất khổ, khuyên bảo chúng niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Đối với tất cả động vật chúng ta còn phải như vậy thì đối với người đương nhiên càng phải thương yêu.

Chúng ta dùng phương pháp gì để nhiếp thọ chúng sanh? Dùng Phật tượng, Phật hiệu. Hiện tại mấy niệm Phật rất phổ biến, người niệm Phật chúng ta, câu Phật hiệu ở trong nhà 24 giờ không gián đoạn. Nếu bạn nói “*người trong nhà tôi không tin Phật, người trong nhà phản đối tôi niệm Phật*”, đó là vì chính bạn tu chưa được tốt. Theo lý mà nói, học trò của A Di Đà Phật rất được tất cả chúng sanh hoan nghênh. Bạn là học trò của A Di Đà Phật mà không được mọi người hoan nghênh thì nhất định có vấn đề. Bạn phải cố gắng mà phản tỉnh, cố gắng kiểm điểm, nhất định là chính chúng ta làm không được đúng như pháp. Nếu chính mình làm được đúng y như lý, như pháp thì làm gì có chuyện không được người hoan nghênh chứ? Nhất định nhận được người nhà hoan nghênh. Đại khái việc lễ kính này đối với người trong nhà của bạn, bạn làm không được tốt, “*tôi học Phật rồi, nhất định tương lai tôi sẽ vãng sanh làm Phật. Các người không học Phật đều có tội, tương lai đều phải đọa địa ngục*”, vậy làm sao bạn có thể cùng sống hòa thuận được với người nhà của bạn chứ? Oan gia đối đầu, vậy thì không thể được, nhất định phải tu lễ kính. Ngày trước chưa học Phật nên không hiểu được cung kính; hiện tại học Phật rồi, đối với tất cả người lớn người nhỏ trong nhà, bạn đều chân thành cung kính thì bạn mới thật học Phật, thật đã thay đổi, vậy thì người cả nhà của bạn làm gì mà không hoan hỉ, làm gì mà không tiếp nhận chứ? Ngày trước không biết tán thán người khác, hiện tại biết tán thán người khác; người trong nhà có lỗi lầm tuyệt đối không nhắc đến, không nên để trong lòng; người nhà có gì tốt thì phải khen ngợi, vậy thì vận khí của cả nhà bạn thật có thể thay đổi. Nhà nhà đều làm như vậy thì liền thay đổi được tập quán của xã hội.

Thế nào là cúng dường? Cúng dường là phục vụ, nhiệt tâm vì gia đình phục vụ, trong nhà có rất nhiều người già trẻ lớn nhỏ, vì họ mà phục vụ, chăm sóc đời sống đi lại cho họ, đó chính là cúng dường. Chúng ta dùng thể lực, dùng lao tác để phục vụ, đó cũng là tài cúng dường. Tài có nội tài, ngoại tài, chỗ này gọi là nội tài. Nội tài còn thù thắng hơn so với ngoại tài. Dùng trí tuệ của chúng ta để nâng cao mức sống của gia đình, mong muốn người cả nhà trải qua được hạnh phúc hơn, an vui hơn, vậy chính là bạn đang dùng pháp cúng dường. Bạn dùng trí tuệ

để tư duy làm thế nào thay đổi hoàn cảnh trong nhà, khiến cho làm việc thì an tâm làm việc, nỗ lực làm việc, chăm chỉ làm việc; đi học thì nỗ lực học tập, chăm chỉ học tập, chân thật là một gia đình mỹ mãn. Mở rộng ra chính là xã hội hài hòa, xã hội bình yên. Đó thấy đều là ở trong sự cúng dường. Nếu như chúng ta không làm được, chỉ một mục trách cứ người khác thì là sai lầm. Bạn chân thật tu học đúng lý, đúng pháp thì quyết định có thể nhiếp thọ chúng sanh. Nhiếp thọ là gì? Khiến cho người ngưỡng mộ, khiến người noi theo, làm cho người tự động tự phát, hy vọng đến học tập với bạn, đến thỉnh giáo với bạn, đó chính là nhiếp thọ có sức mạnh. Cho nên chúng ta phải chân thật làm đến “*nhiếp thọ chúng sanh cúng dường*”, nhất định phải làm một tấm gương tốt cho chúng sanh thấy, làm một tấm gương tốt cho xã hội.

- **Thứ tư, “Đại chúng sanh khổ cúng dường”**

Trên Kinh Phật đã nói, thọ dụng của cả một đời của tất cả chúng sanh đều là tự làm tự chịu, làm gì người khác có thể thay thế chứ? Không ai có thể thay thế cho ai. Thế nhưng ngay trong không thể thay thế cũng có gần giống như thay thế, chúng ta phải nỗ lực làm.

Chư Phật Như Lai, Pháp Thân Đại Sĩ đã siêu việt mười pháp giới, vì sao các Ngài còn trở lại mười pháp giới, còn trở lại sáu cõi, thậm chí còn trở lại ba đường? Tùy loại hóa thân, như trong Phổ Môn Phẩm đã nói, đáng dùng thân gì để độ, Ngài liền hiện thân đó để độ; đáng dùng thân người để độ, Ngài liền hiện thân người; đáng dùng thân Phật để độ, Ngài liền thị hiện thân Phật; đáng dùng thân súc sanh để độ, Ngài liền hiện thân súc sanh để độ; thậm chí đáng dùng thân cỏ cây để độ, thì Ngài liền hiện thân cỏ cây. Thí dụ, Phật Bồ Tát đến thế gian này thọ thân người, cũng trụ thế mấy mươi năm, như Thích Ca Mâu Ni Phật là một thí dụ hay, Ngài trụ thế 80 năm, giảng Kinh nói pháp cho chúng ta nghe 49 năm. Khi Thế Tôn Ngài còn ở đời, tình hình đời sống giống y như chúng ta, thậm chí còn khổ cực hơn chúng ta, mỗi ngày Ngài phải đi ra ngoài khát thực. Đời sống khổ như vậy Ngài có thể không cần phải chịu, thế nhưng Ngài bằng lòng nhận chịu đời sống này, làm ra một tấm gương để cho chúng ta xem, thay chúng sanh chịu khổ, đều là khiến cho tất cả chúng sanh giác ngộ. Chúng sanh mê hoặc điên đảo ở trong thế gian này không hiểu rõ chân tướng sự thật, ngày ngày tranh danh đoạt lợi, tạo tác vô lượng vô biên tội nghiệp, về sau rơi vào ba đường chịu khổ, bạn nói xem có oan uổng không? Cho nên, Thế Tôn vì chúng ta thị hiện. Bạn xem, người ta muốn danh, muốn quyền lực, muốn địa vị, Ngài là một vương tử thì có thứ nào mà Ngài không có chứ? Địa vị của Ngài là quốc vương; quyền lực

của Ngài là lớn nhất trong một nước, không ai có thể so sánh với Ngài; tiền của của Ngài, người xưa thường hay nói: “*Quý vi thiên tử, phú hữu tứ hải*”, ai có thể so bì được? Người khác muốn tranh, Ngài thì đã có rồi, đã đầy đủ rồi, Ngài xả bỏ, thấy đều buông bỏ. Đó chính là nói với chúng ta, những thứ đó đều là giả, không phải là thứ tốt. Thứ nào là thật, thứ nào là thứ tốt vậy? Tu hành! Ngài chân thật làm ra một tấm gương tốt, dạy bảo chúng ta nhìn thấu, buông bỏ. Nếu như chính Ngài không làm được, mà dạy chúng ta nhìn thấu buông bỏ thì làm sao chúng ta chịu tin tưởng? Ngài chẳng những đã làm được, mà còn làm đến được viên mãn, chúng ta tin tưởng là chúng ta học tập một tấm gương tốt.

Ngày nay, trong đồng tu chúng ta cũng có không ít người giàu có. Nếu như bạn có thể đem đời sống giàu có của chính mình hạ thấp xuống một bậc, bạn đem những tiền của này đi bố thí, đi giúp đỡ những chúng sanh khổ nạn, đời sống của bạn hạ xuống một bậc thì khổ rồi, là thay chúng sanh chịu khổ. Như cư sĩ Liễu Phàm trong “*Liễu Phàm Tứ Huán*” có một đoạn ghi chép là vợ của Viên Liễu Phàm mỗi năm vào mùa đông thì may áo bông, áo len cho con cái. Ông liền nghĩ người nghèo rất nhiều, mùa đông người không có áo để mặc rất nhiều, nên ông đem áo bông bán đi để làm áo gòn, vậy thì một bộ có thể đổi được ba bốn bộ, người trong nhà cũng không thiếu, dư ra thì có thể bố thí cho người khác, thay khổ cho chúng sanh. Cho nên, chính chúng ta ở trong cuộc sống nên tiết kiệm một chút, chịu khổ một chút để có thể giúp đỡ chúng sanh một chút. Thường hay giữ tâm này chính là thay chúng sanh chịu khổ. Chúng ta phải thường nghĩ đến thế gian có rất nhiều người khổ. Đời trước chúng ta tu được một chút phước, không nên ở ngay trong đời này hưởng hết phước. Phải biết được không ngừng tiếp tục tu phước thì phước báo của chúng ta không cùng tận, phước báo này sẽ kéo dài.

Vào thời xưa, Ấn Độ, Trung Quốc, đệ tử nhà Phật không luận tại gia hay xuất gia, rất nhiều người tu khổ hạnh. Không phải họ không thể cải thiện đời sống của họ, mà chính là mỗi niệm của họ nghĩ đến thế gian vẫn còn có nhiều chúng sanh khổ. Trong số người xuất gia đầu năm dân quốc, Lão hòa thượng Hư Vân, Đại Sư Ấn Quang là những tấm gương tốt của người xuất gia chúng ta. Hai vị đại đức này đều rất tuyệt vời, tín đồ của các Ngài thật quá nhiều. Tín đồ cúng dường đối với các Ngài rất là phong phú, thế nhưng Lão hòa thượng Hư Vân chưa từng may một bộ quần áo mới nào. Chúng ta đã xem thấy rất nhiều hình chụp của Lão hòa thượng, quần áo mặc trên người đều là đắp vá rất nhiều chỗ. Tôi chưa thấy trên tấm hình nào của Ngài mà quần áo không có đắp vá, chứng tỏ là Ngài không

hề may một bộ quần áo mới. Quần áo mới của Ngài có hay không? Có rất nhiều. Tín đồ vừa nhìn thấy Lão hòa thượng mặc quần áo rách thì lập tức đưa quần áo mới đến, chất liệu tốt, thợ may đẹp, kỹ thuật may cao. Lão hòa thượng cũng không xem qua, đợi tín đồ đi rồi, Lão hòa thượng liền đem đi cúng dường người sơ học, vì người mới tu không có người cúng dường. Lão hòa thượng vẫn mặc đồ rách cũ, chịu khổ thay cho chúng sanh. Ngài thật làm. Đại Sư Ấn Quang được cúng dường cũng nhiều, Đại Sư đem tất cả đồ cúng dường đi làm công việc hoằng pháp lợi sanh. Cả đời của Đại Sư Ngài chỉ làm việc như vậy, thật gọi là một môn thâm nhập. Ngài ở chùa Báo Ân - Tô Châu thành lập một Hoằng Hóa Xã, dùng lời hiện tại mà nói, chính là nơi lưu thông Kinh Phật, đem tiền cúng dường của mười phương làm thành tiền vốn, in sách tặng cho, đến khắp nơi kết duyên với người. Sách của Hoằng Hóa Xã in rất đẹp, có thể gọi là sách thiện, hiệu đính rất kỹ lưỡng, rất ít chữ sai, in rất rõ ràng, khổ sách rất rộng, rất đẹp mắt. Cả đời Ngài chỉ làm một việc như vậy. Làm sao chúng ta biết được? Khi Ngài làm “*Hộ Quốc Tức Tai Pháp Hội*” ở Thượng Hải, trong lúc diễn giảng có nhắc đến phương bắc có tai nạn, Ngài trích ra từ trong tài khoản in Kinh ba ngàn tiền đại dương đi cứu trợ. Tiền cứu trợ của Ngài là lấy từ trong quỹ in Kinh. Do đây có thể biết, tất cả tiền của Ngài, từng li từng tí đều đem đi in Kinh bố thí, không hề đem đi làm việc khác. Đời sống của Lão hòa thượng vẫn giống y như mọi người, không hề cải thiện đời sống, không hề có việc muốn ăn một chút gì đó ngon hơn, không hề may một bộ đồ mới nào, cũng không hề chỉnh lý hoàn cảnh nơi ở của chính mình chút nào. Không phải Ngài không có tiền, không phải không có người cúng dường Ngài. Có! Nhưng vẫn trải qua ngày tháng cực khổ như vậy là Ngài thay chúng sanh chịu khổ, vĩnh viễn không quên thay chúng sanh chịu khổ. Ta giảm bớt một phần hưởng thụ, liền giảm bớt một phần chúng sanh khổ. Đó đều là việc chúng ta nên học tập. Chúng ta thường giữ tâm như vậy, thường hay làm những việc như vậy, thì đời đời kiếp kiếp chúng ta sẽ không có khổ nạn. Quả báo là như vậy, bạn có thể thay chúng sanh chịu khổ thì làm sao bạn có thể khổ?

Hiện tại xã hội này có nhiều người khổ nạn, nhất là những người cùng khổ bị bệnh càng đáng thương. Người bị bệnh tương đối đáng thương, cho nên có không ít đoàn thể tôn giáo làm công việc từ thiện, xây bệnh viện, bố thí thuốc men, đây là việc tốt. Xã hội hiện đại giàu có, dự phòng đối với bệnh tật, mỗi một người đều chú ý đến, cho nên quốc gia đối với nhân dân có chăm sóc, điều trị. Mỗi chúng ta cũng sẽ có một ít tài vật để dự bị khi bị bệnh, khi có khổ nạn thì dùng. Người chân thật thông minh thì đem những tiền này bố thí hết, đem phí

chuẩn bị thuốc thang của ta bố thí cho những người bệnh đó. Những tài vật dự bị khi có cấp nạn cũng đều đem đi cứu nạn hết. Có lẽ bạn muốn hỏi, đến khi chính mình bị bệnh thì phải làm sao? Xin nói với các vị, nhất định bạn sẽ không bị bệnh. Vì sao vậy? Vì phí thuốc men bạn bố thí hết rồi. Phí thuốc men của bạn để ở nơi đó thì nhất định bạn sẽ bị bệnh, không bị bệnh thì tiền đó làm sao dùng? Cho nên bạn không thể không bị bệnh. Bạn muốn chuẩn bị số tiền để phòng tương lai khi có tai nạn thì bạn nhất định gặp nạn. Phật pháp nói rất hay: “*Tất cả pháp từ tâm tướng sanh*”. Bạn không có bệnh mà bạn nghĩ bệnh thì phải bị bệnh; không có nạn, muốn chuẩn bị tương lai có nạn, cho nên tai nạn cùng tật bệnh của bạn nhất định không thể tránh khỏi. Nếu bạn đem đi bố thí hết, trong lòng坦然 nhiên, bạn cũng sẽ không gặp nạn, cũng sẽ không bị bệnh, bạn thấy tự tại dường nào. Tại vì sao không đem nó xả hết?

Hôm nay tôi giảng cho bạn nghe “*trồng nhân như thế nào thì bạn sẽ gặp quả báo như thế đó*”, nhất định sẽ không hề sai biệt. Cho nên, chúng ta phải hiểu được thay chúng sanh chịu khổ. Nếu chúng ta có thực lực thì tận hết sức mà làm. Đặc biệt là chúng sanh cử thế ngày nay, bạn phải nên biết, khổ nạn lớn nhất là không nghe được Phật pháp, bao gồm trong tất cả khổ nạn của chúng sanh, không có khổ nạn nào lớn hơn so với khổ nạn không nghe được Phật pháp. Nếu nghe được Phật pháp thì họ giác ngộ, không nghe Phật pháp thì vĩnh viễn mê hoặc điên đảo, ngày tháng của họ càng ngày càng khổ, càng mê càng sâu. Cho nên, hôm nay chúng ta bố thí Phật pháp, đó chính là một trong những điều thay chúng sanh chịu khổ thù thắng nhất. Nếu có thực lực thì xây đạo tràng, thỉnh pháp sư giảng Kinh nói pháp, giúp đỡ chúng sanh một phương này phá mê khai ngộ, là khổ được vui. Bạn nói xem, việc này quan trọng dường nào! Phải làm đạo tràng như thế nào vậy? Phải làm một đạo tràng mô phạm, đạo tràng thúc đẩy giáo dục của Phật Đà; đạo tràng này không làm Kinh sám, không làm pháp sự, không làm pháp hội.

Đạo tràng Tịnh tông của chúng ta là thuần Tịnh tông, buổi tối giảng Kinh, ban ngày niệm Phật. Có lẽ các vị muốn hỏi, đạo tràng mà không có làm pháp hội, không có pháp sự, thì thu nhập phải làm sao? Nếu như bạn chân thật muốn làm như vậy mà bạn bị chết đói thì chúng ta không cần phải tin Phật, như vậy Phật pháp là giả. Bạn chân thật tu hành đúng pháp, không cần phải đi phan duyên một người nào, không cần phải đi nịnh bợ một người nào, không cần phải xin tín đồ một xu nào, nếu như bạn chết đói thì vị thần hộ pháp thứ nhất trong Phật pháp là Bồ Tát Vi Đà phải bị cách chức để điều tra. Đây là thật, không phải là giả. Cho nên, đạo tràng này nhất định được chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần bảo

hộ. Tuy là bạn không thể dư giả, nhưng đời sống của bạn quyết định không có vấn đề, đó là việc nhất định. Lương thực của bạn hết rồi thì Bồ Tát Vi Đà sẽ tìm một số người đưa lương thực đến cho bạn, không thể để cho bạn thiếu hụt, không thể để cho bạn đói khát, cũng không thể để cho bạn lạnh rét. Chỉ cần bạn một lòng niệm Phật thì tốt, một lòng làm đạo thì tốt, danh vọng lợi dưỡng thấy đều buông bỏ, tâm địa thanh tịnh - bình đẳng - giác, đó gọi là đạo tràng chánh pháp. Nếu các vị có thể xây dựng một đạo tràng như vậy thì đó là đạo tràng mô phạm. Không luận đạo tràng lớn hay nhỏ, ở trong đó cộng tu, bốn chúng đồng tu đều có thể tuân theo sáu phép hòa kính, thì đạo tràng này của bạn là một đạo tràng đệ nhất thế gian, công đức đó thù thắng không gì bằng. Bạn đem phước báo của chính bạn giảm ít đi một phần để xây dựng đạo tràng như vậy, lễ thỉnh pháp sư đến giảng Kinh nói pháp, lãnh đạo đại chúng niệm Phật, như vậy thì giải hành tương ưng, chân thật là thay chúng sanh chịu khổ. Cho nên chính mình có phước thì không nên ở ngay trong đời này tận hưởng hết phước báo của mình, hưởng hết rồi thì đời sau sẽ không còn phước báo nữa. Nếu như bạn hiểu được tu phước như vậy, phước báo đời sau sẽ không thể nghĩ bàn.

- **Thứ năm, “Cần tu thiện căn cúng dường”**

Điều này là then chốt. Thiện căn chính là tất cả thiện pháp từ ở nơi gốc này mà sanh ra, nên gọi là thiện căn. Thiện căn là gì vậy? Trên Kinh Phật nói, thiện căn của thế gian pháp có ba điều là không tham, không sân, không si, chúng ta phải nỗ lực mà tu. Trái ngược lại là tham-sân-si, gọi là ba độc phiền não. Có những thứ này thì thật bất an, trong lòng của bạn có tham-sân-si, có ba độc, hiện tại chúng ta gọi là bệnh độc. Đó là bệnh độc nghiêm trọng nhất, bao gồm tất cả bệnh độc thế gian này đều không lợi hại bằng thứ này. Bệnh độc thế gian có nghiêm trọng hơn thì nhiều nhất chỉ là chết một mạng này mà thôi. Sinh mạng này của bạn không thể sống nữa thì có gì đáng sợ đâu, chỉ là một việc nhỏ thôi. Bệnh độc tham-sân-si này rất phiền phức, quả báo của tham là ở đường ngạ quỷ, quả báo của sân hận là ở đường địa ngục, quả báo của ngu si thì ở đường súc sanh, bạn nói xem, phiền phức này có lớn hay không? Bạn mất đi thân người thì không thể có được thân người, đi đến ba đường ác rồi, bạn mới biết được sự nghiêm trọng của thứ bệnh độc này. Trái ngược với ba thứ độc này gọi là ba thiện căn. Do đây có thể biết, thế gian bao gồm tất cả tội ác chính là từ ba độc tham-sân-si sanh ra, và ngược lại, bao gồm tất cả việc thiện thế gian đều là từ không tham, không sân, không si mà ra. Chúng ta phải đoạn tham-sân-si, cho nên Phật

thường nói: “*Cần tu giới-định-huệ, diệt trừ tham-sân-si*”, đây là điều vô cùng quan trọng.

Tham-sân-si ba độc phiền não, nếu như bạn không thể không chế được, Tịnh Độ tông tuy là không bảo bạn đoạn phiền não, nhưng bảo bạn phải phục phiền não. Sức mạnh của câu A Di Đà Phật có thể áp chế được tham-sân-si, tuy có nhưng nó không thể khởi tác dụng, như vậy mới có thể đối nghiệp vãng sanh. Nếu như bạn có thể đem ba độc phiền não tiêu trừ, bạn vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc chẳng phải là cõi Phạm Thánh Đồng Cư, mà mức độ thấp nhất là cõi Phương Tiện Hữu Dư, cao hơn nữa là đến cõi Thật Báo Trang Nghiêm. Bạn đến bên đó để thành Phật thì thời gian sẽ rất ngắn, không cần thời gian phải rất dài liền có thể đến thế giới phương khác để làm Phật. Ở Thế giới Cực Lạc tu hành thành tựu, sau đó đến thế giới phương khác để làm Phật. Đồng tu chân thật học Phật, đối với việc đoạn tham-sân-si phải hạ công phu, nhất định là cần tu giới-định-huệ. Nếu như ba chữ giới-định-huệ này các vị nghe dường như rất mơ hồ, không biết phải bắt tay vào từ chỗ nào, thì chúng ta cần phải từ nơi đề Kinh này giảng cho các vị nghe mới tương đối dễ dàng hiểu được.

“*Giới*” chính là tâm thanh tịnh, “*định*” chính là bình đẳng, “*huệ*” chính là giác. Tâm thanh tịnh có thể phá tham, tâm bình đẳng có thể phá sân hận, giác có thể phá ngu si. Chỉ cần chúng ta ở ngay trong cuộc sống thường ngày, mỗi giờ mỗi phút lưu ý tâm địa thanh tịnh, tâm địa bình đẳng, giác mà không mê thì được. Đó chính là “*cần tu thiện căn cúng dường*”. Cho nên một người niệm Phật, bốn chúng đồng tu tu học Tịnh Độ, mỗi niệm đều phải tương ứng với thanh tịnh, bình đẳng, giác, như vậy thì tốt.

• Thứ sáu, “**Bát xả Bồ Tát nghiệp cúng dường**”

Sự nghiệp của Bồ Tát là gì? Hiện tại các vị không luận là làm một nghề nghiệp nào, chỉ cần bạn giác mà không mê thì nghề nghiệp đó của bạn, sự nghiệp hiện tại đang làm đó chính là nghiệp của Bồ Tát. Sự nghiệp Bồ Tát cùng sự nghiệp của chúng ta không hề phân ra, là một, không phải hai. Chúng ta nêu ra một thí dụ, bạn mở một tiệm buôn bán, mỗi ngày bạn buôn bán, đó là sự nghiệp của bạn. Trước khi bạn chưa học Phật, mục đích mở ra tiệm này là để kinh doanh kiếm tiền, cái lợi này đều là của riêng mình. Hôm nay bạn học Phật rồi, làm Bồ Tát rồi, bạn mở tiệm này không phải vì chính mình, không vì mục đích kiếm lời, mà vì mục đích phục vụ đại chúng xã hội, vì thuận lợi mọi người, vậy thì tiệm đó của bạn chính là Bồ Tát nghiệp. Không luận là nghề nghiệp nào, chỉ cần ta lợi dụng

nghề nghiệp này để phục vụ xã hội, lợi dụng nghề nghiệp này để phục vụ chúng sanh, khiến cho tất cả chúng sanh được thuận lợi thì sự nghiệp này gọi là Bồ Tát nghiệp. Phật Bồ Tát cùng chúng sanh khác biệt chính là ở một niệm này, không có khác biệt gì khác. Cho dù chúng ta còn trẻ, còn đi học ở trường, đi học thì là Bồ Tát học trò, người học trò này quan niệm là “*ta phải cố gắng nỗ lực học cho thật tốt*”, lấy được học vị, tương lai từ nơi nghề nghiệp này phát huy cái mà chính mình đã học, vì đại chúng xã hội phục vụ, vì tất cả chúng sanh phục vụ, không vì cá nhân chiếm danh lợi thì chúng ta là học trò Bồ Tát, chúng ta đi học là sự nghiệp Bồ Tát. Cho nên các vị phải nên hiểu, sự nghiệp Bồ Tát chính ở ngay trong đời sống hiện tại của chính mình, ở ngay trong nghề nghiệp trước mắt. Nếu như bạn là một người chủ gia đình, bạn gìn giữ gia đình này thì đó là sự nghiệp của bạn. Bạn có thể đem gia đình này sắp đặt được rất tốt, có điều, có lý, có trật tự, làm cho người cả nhà bạn trải qua được rất thoải mái, rất tự tại, rất hoan hỷ, gia đình này làm ra tấm gương tốt cho tất cả mọi gia đình, sẽ ảnh hưởng đến người hàng xóm của bạn, ảnh hưởng đến trong thôn của bạn thì bạn là người chủ Bồ Tát. Sự nghiệp của Bồ Tát không cần phải vào trong tự viện, mà chính ngay trong đời sống hiện tại của bạn, chính ngay trong công việc trước mắt của bạn, thậm chí đến đối nhân xử thế tiếp vật (hiện tại chúng ta gọi là thù đáp). Chỉ cần một niệm của bạn, mỗi niệm vì lợi ích chúng sanh, mỗi niệm vì giúp đỡ tất cả chúng sanh giác ngộ, dẫn dắt tất cả chúng sanh học Phật thì đều gọi là Bồ Tát nghiệp.

- **Điều sau cùng, “Bất ly Bồ Đề tâm cúng dường”**

Trong bảy điều này, điều đầu tiên và điều cuối cùng là quan trọng nhất. Khi vừa mở đầu và khi tổng kết, tâm Bồ Đề là tâm chân thật giác ngộ, tâm triệt để giác ngộ. Phật ở trong “Quán Vô Lượng Thọ Phật Kinh” giảng tâm Bồ Đề với chúng ta, thể của tâm Bồ Đề chính là chân tâm, là bản tánh của chính mình. Ai mà không có tâm Bồ Đề? Mỗi mỗi đều có tâm Bồ Đề, nhưng đáng tiếc là mê rồi. Mê rồi thì không gọi là tâm Bồ Đề, giác ngộ rồi thì tâm này gọi là tâm Bồ Đề, khác nhau chỉ ở giác - mê mà thôi. Bạn nhất định phải giác ngộ, không thể mê hoặc nữa. Thể của tâm Bồ Đề là tâm chân thành, đối với người, với việc, với vật nhất định phải dùng tâm chân thành, không thể dùng hư vọng, phải nói lời thành thật, không tự gạt mình, không gạt người.

Hiện tại trong pháp luật của toàn thế giới đều chú trọng đến quyền riêng tư. Cá nhân có bí mật, không thể để cho người biết. Bí mật thì làm gì là việc tốt được? Chân thành, hoàn toàn phơi bày, không có chút gì bí mật! Bạn phải nên biết, bạn có bí mật thì bạn sống rất khổ sở, phải thương hay bảo mật thì rất khổ. Người

không có bí mật thì sống rất tự tại, rất là thoải mái; không có bí mật, đối với bất cứ người nào cũng đều là trung thực, thành thật, quyết định không có che giấu. Ở Hoa Kỳ có các đồng tu trách tôi: “*Pháp sư! Vì sao Ngài không có một chút bí mật nào hết vậy?*”. Bí mật gì vậy? Tiền gửi ở trong ngân hàng, ngân hàng mà tôi gửi tiền mọi người đều biết, không một người nào không biết, nên họ nói: “*Việc này không thể để cho người khác biết*”. Tôi nói: “*Tại sao không thể để cho người khác biết? Hơn nữa, số tiền đó cũng không phải của tôi, mà do mọi người cúng dường, tôi sẽ không dùng đến nó. Hiện tại chưa dùng thì phải để ở ngân hàng, lúc nào có việc dùng thì lấy ra để dùng, chính tôi từ trước đến giờ không dùng đến*”. Hiện tại số tiền đó chi ra lớn nhất chính là tiền học bổng, ngoài ra, khi gặp được một số người khổ nạn thì tôi giúp cho họ. Lần trước ở Hồng Kông, Pháp sư Minh Tinh là học sinh khóa trước của chúng ta, ông nói ở quê hương ông có một học trò trẻ tuổi, tánh tình và học tập đều rất tốt, nhưng nhà cậu rất nghèo khổ, không đủ tiền đi học. Trường học bằng lòng miễn học phí cho cậu, thế nhưng sinh hoạt phí thì cậu không có. Tôi hỏi ông ấy, một tháng sinh hoạt phí phải tốn bao nhiêu tiền? Ông nói, hai trăm nhân dân tệ. Tôi liền bảo với ông ấy, nên cố gắng cho cậu ấy đi học, học thẳng đến đại học, tất cả phí dụng của cậu ấy tôi trả. Một thanh niên tốt như vậy, chỉ vì hoàn cảnh sinh hoạt bức bách mà không thể đi học thì thật đáng tiếc. Khi cậu ấy học xong là một nhân tài của quốc gia, vì địa phương tạo phước. Cho nên, chúng ta đối với người là một mảng chân thành, nhất định không có một câu vọng ngữ.

Tâm chân thành khởi tác dụng chính là thâm tâm cùng tâm đại bi. Thâm tâm là hiếu thiện, hiếu đức. Tâm đại bi là giúp cho tất cả chúng sanh. Đại từ đại bi, trong Tịnh tông chúng ta đã nói “*hồi hướng phát nguyện tâm*”. Tất cả công đức mà chính mình tu được, chính mình không cần hưởng thụ, bằng lòng cho tất cả chúng sanh hưởng thụ, bạn nói xem, tự tại dường nào, an lạc dường nào! Chúng ta xem thấy có rất nhiều người trải qua ngày tháng hạnh phúc, an vui, đó mới là an vui chân thật, hạnh phúc chân thật.

Trên “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Bồ Tát Phổ Hiền nói cho chúng ta nghe bảy loại pháp cúng dường. Chúng ta phải quảng tu, phải dùng tâm chân thành mà tu, tận tâm tận lực mà tu thì phước báo mà bạn có được cũng viên mãn giống như trên quả địa Như Lai vậy.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ